

TOTEM

roč. č. 5
2012

Dobrušských Skautů

Září / Říjen

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

když jsem před časem přemýšlel, čím bych vyplnil úvodní slovo tohoto ryze letního čísla Totemu, napadlo mě zamyslet se společně s Vámi nad fenoménem domova. Vždy mě fascinovalo, jak se mění úloha a význam domova pro každého z nás v průběhu života. Stejně tak jako by každá další generace vnímala domov trochu jinak. Zvlášť patrné to může být v dnešní době, kdy se domov dost možná ocitá uprostřed konfrontace dvou naprosto protichůdných postojů. Jednak je totiž dnes již zcela nezadržitelným trendem, že „čím dál víc věci člověk může zařídit přímo z domu“, nákupy počínaje a kontakty s blízkými konče. Na druhou stranu je dnes možnost procestovat svět prakticky neomezená a nejednoho mladého člověka by asi otázka, kde je vlastně jeho domov, mohla poněkud vyvést z míry.

Ať už vnímáme domov jakkoliv a přikládáme mu velký či

malý význam, asi se shodneme, že by měl být místem, kam se rádi vracíme, kde je nám dobře a kam tak nějak patříme.

Ale proč o tom všem píší... Pokud bychom si dali práci a prolistovali kroniky dobrušských skautských oddílů, našli bychom určitě nejeden zápis, který nazývá domovem jednu louku za hřebenem Orlických hor, obklopenou ze tří stran lesem a s úchvatným výhledem na řeku a kopec za ní. Proč zrovna

tahle záhořská louka učarovala tolika skautským generacím? A proč se na ni každoročně dobrušští skauti (mě nevyjímaje) tak rádi vracejí, aby zde strávili pár týdnů o samotě, bez přístupu k internetu a jiným přecele tolik „potřebným“ věcem? Těžko říct, třeba se dozvíme odpověď v některém z článků o táborech...

Přeji příjemné čtení!

Za redakční radu

Béna

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	19 - Tip na hru
Obsah	- Hry s čísly
3 - Střediskové dění	20 - Tip na vyrábění
- Tábor Meďátek	- Kumihimo
- Tábor skautek a skautů	21 - Otázka Totemu
- Tábor světlušek a vlčat	24 - Okénko do historie
- Vegáč a bourání	- O českém Junákovi - 5. díl
- Tábor R&R v Holandsku	26 - Poslední stránka
15 - Rozpis schůzek	- Uzávěrka
16 - Tip na výlet	- V příštím čísle
- Krňovice	- Tiráž
17 - Tip na knihu	27 - Citát
- Siddhártha / Tracyho tygr	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

TÁBOR MEĎÁTEK 8.-20.7. 2012

Jako každý rok, i letos v červenci se Meďátka sjela do Mastů na louku u chalupy, aby zde strávila týden na táboře. Tento rok byl ale trochu jiný - k nejmenším předškolákům se přidala i mladší Vlčata, takže nakonec téměř ze třiceti dětí valná většina byli kluci a jenom 9 holek. Může to znít děsivě, zvlášť pro ty, co mají s tábory určité zkušenosti, ale za sebe musím říct, že letošní složení tábora mě mile překvapilo. Všichni byli v pohodě, žádné velké problémy, takže spokojenost.

Abych to ale uvedla na pravou míru... Nebyla to žádná louka a žádné děti, ale námořní flotila a spousta šikovných mořských vlků! A ti se náramně hodili, protože když pak do přístavu připlula loď s úkolem vyplout na širé moře a objevit dosud neprobádané končiny, nábor posádky byl hračkou - takových dobrovolníků královské námořnictvo už dlouho nezažilo. Bylo jich dokonce tolik, že se museli rozdělit do šesti menších

posádek, plujících sice s jedním kapitánem, ale pod šesti různě barevnými vlajkami. Měli jsme tu posádky Žlutých krabů, Zelených želv, Fialových rejnoků, Červených mořských koníků, Modrých delfinů a Hnědých kormoránů, kteří všichni pluli za společným cílem: vypátrat tajemství nejzapadlejších koutů oceánu a vrátit se pak zase v pořádku zpátky do domovského přístavu, při troše štěstí i s nějakou tou kořistí...

Cesta ale nebyla jednoduchá, a proto museli námořníci dennodenně prokazovat své schopnosti a být neustále ve střehu, poněvadž nebezpečí mohlo číhat za každým útesem! Učili jsme se při všemožných hrách nejen fyzické zdatnosti, ale také plnili námořníkův modrý život, v němž jsme poznali zásady, jak se správný námořník chová ke svým kamarádům ale taky sám k sobě. Museli jsme znovu rozsvítit zhaslý maják, což v mořském vichru nebylo vůbec jednoduché! A když se nám podařilo do-

plout na nějaký ten ostrov, bylo třeba ho řádně zmapovat, takže práce s kompasem a směrovou růžicí se pro nás stala denním chlebem. Občas jsme svedli nějakou tu námořní bitvu - ale našťastí byla „zásah - potopena!“ vždy jen nepřátelská loď.

Na jednom z ostrovů nás potom přivítal starý admirál se svým kapitánem, kteří nám prozradili odvěká námořnická tajemství, ovšem nebylo to zadarmo. Teprve po splnění zadaných úkolů jsme se dozvěděli, že na ostrově se ukrývá pirátské zlato, které jsme potom museli před piráty schovat a vrátit zpět právoplatným vlastníkům. A aby toho nebylo málo, ještě se nám povedlo objevit opravdový tajný poklad, který jsme si mohli odvést domů!

Při návratu sice došlo k jistým dramatickým událostem a starší členové posádky zůstali na moři ještě další týden, aby pomohli dopravit znovu odcizené zlato zpět do dobrých rukou, ale my, malá Meďátka, jsme už zůstala v bezpečí na břehu. Ztráty žádné, posádka se vrátila kompletní, takže se můžeme těšit opět za rok v létě na další dobrodružnou plavbu!

Ahóóó!

Kukacha

TÁBOR SKAUTEK A SKAUTŮ 8.-21.7. 2012

Oproti loňskému roku došlo na letošním společném táboře Mohykánů a Slunečnic k několika změnám. Předně jsme nejeli až druží, ale nastupovali jsme hned po stavění tábora. To skýtalo několik výhod včetně čerstvé a nepošlapané louky či většího množství dřeva v okolních lesích. Další změna se týkala vedení. Na pozici hlavního vedoucího letos poprvé stanul Tínek, který i nadále zůstal zdravotníkem, jako zástupkyně byla zvolena Hanča, kuchyně se nakonec ujaly Pája s Dančou a na MM zbylo nakupování a doprava zásob, pošty a vody. Co se týče dalších vedoucích, byl zde ještě Martin se Standou, takže o odborný dohled nebyla nouze.

Pokud se ptáte, jaké jsme měli letos téma, možná Vás trochu zklamu. Kdo by čekal stokrátě omílané indiány popř. nějaké středověké klání, má smůlu. Jelikož v letošním roce slavil český skaut 100 let od svého založení, rozhodli jsme se, že si „zahrajeme“ na skauty. Pro děti, potažmo pro jejich rodiče to mělo výhodu v tom, že se nemuseli obtěžovat složitou výrobou kostýmu. Stačilo vzít kroj, hodit ho do kufru, přibalit k němu pár dalších kusů oblečení a dorazit 8. července na louku u Orlického Záhoří.

První dny byly klasicky ve stylu zabydlování. Po příjezdu, obchůzce tábora a dalších nezbytnostech jsme se konečně vrhli do dvoutýdenního víru práce a her. První hrou byla lehce upravená vybíjená, pomocí které jsme všech 16 účastníků

rozdělili do 4 skupinek, které proti sobě, ale i spolu hráli, pracovali atd. Celé to probíhalo pod „legendou“, ve které každá ze 4 skupinek reprezentovala jedno skautské středisko, jehož úkolem bylo nasbírat a mít co nejvíce aktivních členů. Členové se získávali za jednotlivé hry, takže jejich počet stále narůstal. Většina her byla navíc inspirována důležitými milníky historie českého skautingu, takže mimo zábavy se děti i něco naučily. Na-

mátkou bych vybral například zavedení skautské pošty v roce 1918, které v našem podání probíhalo formou štafety, kdy vždy jeden člen splnil nějaký úkol, dostal šifru, ve které byl úkol pro dalšího člena a po vyluštění mu ho běžel říct. Další člen splnil úkol, dostal šifru s úkolem pro dalšího a tak to pokračovalo pořád dále.

Jak ale všichni víme, ne vždy to měl český skauting jednoduché. Za svou stoletou existenci prodělal několik zákazů a poté obnovení, což se projevovalo i na

našem táboře, a to formou přerozdělení a zredukování počtu středisek. Nutno říci, že nás k tomu vedl i důvod čistě praktický, jelikož Maruška s Kátou odjížděly dělat vedoucí na tábor do Mastů, a tak se počet členů snížil na 14. Po přerozdělení a složitém přepočítávání bodů vznikla už jen 3 střediska a až do konce tábora to tak, i přes některé protesty, zůstalo.

Co se týče dalších her, měli jsme zde vzpomínku na Jiřího Wolkera, který se účastnil 1. československého skautského tábora a na jehož počest měla jednotlivá střediska složit báseň. Pak tu byla lekce první pomoci, inspirovaná skautskou činností za 1. světové války, kdy skauti pomáhali Červenému kříži. V našem podání mělo každé středisko jednoho člena s několika zraněními a ostatní členové měli za úkol ho ošetřit a bezpečně dopravit do tábora. Nezapomnělo se samozřejmě ani na klasickou dvoudenní výpravu, i když jsme ji museli dosti přizpůsobit tomu, že pro většinu Slunečnic (tzn. pro většinu tábora) to byl první skautský tábor, a to znamenalo dosti změn vůči táboru Vlčat a Světlušek. Nakonec jsme tedy vyrazili pouze na Velkou Deštnou, ale nutno říci, že se to vyplatilo, jelikož k večeru začalo dost pršet a přístřešek přišel vhod.

Čtrnáct dní plných her, ale i zábavy a odpovědnosti uteklo jako voda a byl tu konec. Kdybych měl tábor nějakým způsobem zhodnotit, řekl bych asi toto: Počasí nám celkem prá-

lo. Nebylo to sice nic extra, ale oproti zcela popršenému loňsku to byla příjemná změna. Tábor jsme si jako vedoucí celkem užili, i když nutno říct, nebylo to moc jednoduché. Proto musím za všechny poděkovat zejména Páje s Dančou, které nám celých 14 dní vařily, a i když jsme se

jim snažili všemožně pomáhat, stejně na nich byla největší odpovědnost. Nesmím taky zapomenout poděkovat za všechny účastníky středisku za zapůjčení stanů a další podporu. A konečně, poslední poděkování patří samozřejmě všem účastníkům za to, že se nebáli jít do toho a

vydrželi dva týdny bez rodičů, pouze s námi. Doufám, že si tábor užili a že se příští rok opět na záhořské louce všichni sejdem.

INI OGIC

TÁBOR SVĚTLUŠEK A VLČAT 22.7.-4.8. 2012

Na konci měsíce června dostalo 25 vlčat a 10 světlušek pozvánku do školy Čar a kouzel, která se konala od neděle 22. července do soboty 4. srpna 2012 na tábořišti v Orlickém Záhoří. Pro malé kouzelníky, čaroděje a čarodějnice byly nachystány stany s názvy: Astro-nomická věž, Kruval, Kvikálkov, Doupě, Krásnohůlky a Lasturová vila. Hned první den po večeri proběhlo slavnostní přivítání všech žáků a představení pedagogického sboru, který po celých čtrnáct dnů žáky vyučoval, zkoušel, opatroval je a chystal zábavu.

První týden probíhalo vždy dopoledne vyučování dle kouzelnického rozvrhu, kde jsme se naučili vařit lektvary, poznávat bylinky, motat hadí smyčky, léčit a ošetřovat drobná poranění, luštit kouzelné formule a v lese pracovat se sekyrkou a pilou.

Své znalosti a dovednosti jsme mohli ukázat u vyhlášených zkoušek a za jejich úspěšné splnění získat barevné „Ještěřčí oči“. Jediný Matěj Pavel si z tábora odvezl devět očí z deseti.

Samozřejmě jsme po celou dobu nebyli jen čarodějové a kouzelníci, ale taky vlčata a svět-

lušky, kteří hráli spoustu nových her, koupali se v řece, vyzkoušeli saunu, sportovali v táborové olympiádě, zpívali u ohně, spali pod širákem, ochutnali Setonův hrnec a plnili povinnosti služby (pomoc v kuchyni, chystání dříví, mytí nádobí, topení atd.).

Některá vlčata a některé světlušky neměli na začátku tábora ještě složený slavnostní slib, který ale (letos na novém místě v lese) slavnostně složili.

Při dvoudenní výpravě s Vaškem na Zelenku jsme pomáhali CHKO Orlické hory odstraňovat staré podpěry od stromků a poznali nová krásná místa u Divoké Orlice.

O naše hladové žaludky se ve stanu s názvem „Děravý kotel“ staraly Jana s Katkou a my jsme se skoro pokaždé postarali o to, že nic nezbylo, protože nám chutnalo!

I ošetřovna „Madam Pomfreyové“ (podle knihy Harry Potter) byla po celou dobu tábora skoro prázdná, a tak jsme si tábor užili bez větších zranění. I když první noc byla hodně chladná (-1°C), neumrzli jsme. Další dny nám už skoro pořád jen svítilo sluníčko a dokonce i v lese rostly nádherné houby.

Letošní tábor se mi moc líbil, protože jsem si na něm užil hodně legrace, dobrou partu ve stanu, ale mrzelo mě, že to moc rychle uteklo. Pro celkem třináct vlčat to byl poslední tábor, protože po prázdninách odcházejí do oddílu Mohykánů ke skautům.

Pro TOTEM sepsal

*Petr Potoček (POTOK)
majitel 8 „Ještěřčích očí“*

VEGÁČ A BOURÁNÍ 5.-13.8. 2012

Po skončení táborů zbyl opět letos čas na aktivní vegáčování. Od neděle 5. srpna do pátku 10. srpna se na louce v Záhoří vystřídalo celkem asi 20 skautů a osob spřízněných. Na programu bylo již tradičně houbaření, cyklovýlety, návštěva nedaleké jeskyně (za laskavého svolení a odemčení mříže pracovníkem CHKO Vaškem Pavlem), večerní ohně s kytarou, apod...

Závěrečný záhořský víkend se nesl samozřejmě ve znamení bourání, ovšem ani letos nechyběl v sobotu střediskový oheň s opékáním jehněte za laskavého přispění Ing. Hulce – skauti děkují! V neděli bylo na bourání lidí dostatek, a tak se nakonec v pondělí vše odvezlo, sice jsme nakládali jen v sedmi lidech, ale kdoví – příště to zvládnou třeba jen tři.

Celý týden jsem si říkal, že je přeci škoda, když víc roverů a oldskautů nevyužije tuto úžasnou příležitost k relaxaci na tak krásném místě, doufejme, že bude i za rok tato příležitost.

Ježour

STRÍPKY Z VEGÁČE 10.-12.8. 2012

Hezké, že letos došlo zase na plnohodnotný vegáč, nejen na bourací víkend. Dokonce byl avizován i další ročník běhu přes Yukon. Ten sice pak překazilo poněkud aljašské počasí, ale to je jiný příběh. Nakonec ani tak nechyběl.

Termín vegáče dovolil, že jsme mohli pobyt „pražské delegace“ tentokrát protáhnout a k víkendů přidat i pátek. Naštěstí to vyšlo, oba jsme s mužem ten den dovolené někde vykouzlili. Naše dcera nás v tom taky povzbuzovala. Má to na Záhoří ráda a vždycky říká, že jeden tábor jezdíme stavět (ten její) a jeden bourat (ten záhořský). Pro letošek ještě chtěla vzít s sebou kamarádky ze skautské družiny. Kdyby mohla, vytáhne tam celou výpravu. Z toho ovšem nakonec dopadl jen doprovod jedné kámošky, protože v době prázdnin se akce těžko dávají termínově dohromady.

Pro letošní vegáčování jsem si nadto vymyslela jeden bod do jeho programu navíc k těm obvyklým. Napadlo mě, že bych se s ostatními účastníky mohla rozdělit o pocit ulehčení, že prv-

ních 50 let života mám za sebou a trochu to sobotní odpoledne před závěrečnými masnými hody přisladit dobrotami ve stylu Druhé vánoce.

Ale popořadě.

Dorazili jsme do rozjetého vegáčování během pátečního odpoledne. Natrefili jsme tam rodinu Ořasovu a posléze i Ježoura. S Ježourem jsme se zasmáli, že jsme se sice předtím fyzicky na nějaké akci asi nepotkali, ale známe se přes naši chalupu v Adršpachu, kde byl loni s Vaškem a vlčaty na víkendovce. Vida, co lidi může spojit. Pak jsme narazili na téměř úplnou rodinu Pavlových, akorát nejstarší potomek nevegáčoval. Vašek byl zrovna plně zaměstnán přípravou sauny na večer. Vlastně to bylo poprvé, co jsem ji viděla v provozu. V průběhu večera ještě dorazila Týna a Martin z klanu Poláčkových, ti další až v sobotu. Taky se objevil Doktor se ženou Kačkou, postupně i někdo další. Tolik se v těch jménech a přezdívkách přece jen nevyznám. Pak přibývali další a další vegáčovníci během soboty až do večera.

Páteční večer byl vpravdě vegáční, smažily se houbové řízky, děti s Efkou vlezly jako první skupinka do sauny, která se pak více rozhicovala pro pánskou společnost. Pánové to vzali skutečně zodpovědně asi na dvě hodiny. Reportáží odtud ovšem sloužit nemohu... Holčičí část přítomných po tu dobu obsadila prostor u ohňového koše v Gigantovi. Vysaunování pánové postupně také dorazili a kolem půlnoci se všechno rozešlo spát.

Nechat se na Záhoří ráno probudit zvukem deště bubnujícího o stanovou plachtu, není zrovna optimistické. Přesně tak vypadalo sobotní ráno a nejen ono. Déšť nás po dávkách provázel až do odpoledne. Věnovali jsme se tedy ponejvíce úklidovým pracím, co se dají dělat pod střechou, třeba vyklízení vybavení z teepee, posléze i „nábytku“ jídelny apod. A taky mytí táborového nádobí. Kdo by řekl, že topit kotlem a mýt zásoby nádobí bude tak vyhledávaná aktivita! Ovšem je-li 9 stupňů a záhořsky zatažená obloha, to je jiná.

S odpolednem se poněkud vyčáslilo, ale i tak se Ondrovo jehně, co Vašek ochotně předem doma připravil k pečení, začalo opékat za občasného deště.

Ale už částečně slunečné odpoledne dovolilo úklidové práce na tábořišti rozšířit pod širé nebe a našla se i chvíle jet se podívat na probíhající poutní slavnosti v Neratově.

V průběhu odpoledne jsem taky nachystala pro přítomné to avizované narozeninové pohoštění jakožto „druhé vánoce“, tj. vánočky, štrůdl, cukroví, ovoce... I nějaká souška se v lese našla, takže jsme měli i ten stromeček.

Myslím, že něco sladkého jako doplněk k pečenému jehněčímu přišlo k chuti. Všem, co mi při té příležitosti popřáli štěstí do další padesátky, moc a moc děkuju. Zvláště pak Sympovi za tu krásnou růži. Bylo to milé.

Mezitím se jehně dopékalo a všichni se k němu začali shlukovat, protože to je přece ten pravý vegáčový závěrečný večer. Vašek tedy jehně umí! Ovšem abych nezapomněla na Ondru, na jehož lukách muselo nejdřív vyrůst. Masné hody byly výborné. Pak už následovala hudba, něco k pití a hovory a zpěvy u ohně, jak bývá zvykem.

Několik lidí si večer udělalo ještě jeden výlet do neratovského kostela na koncert skupiny Oboroh za doprovodu filharmonie. Taky nás to s manželem zlákalo, mimo jiné protože ten zrekonstruovaný kostel je na-

prosto úžasný. Vlastně to byla skvělá náhoda, že se něco takového sešlo termínově s vegáčem. Přece jen to není z Prahy zrovna za rohem a toto byl skvělý zážitek.

Ještě jsem pak po návratu z koncertu zasedla k písničkám a rozverným a tentokrát i vážnějším hovorům u ohně. Ti, co jsme se zdrželi chvíli po půlnoci, jsme se od Petra dověděli, že na příští funkční období už nechce kandidovat na vedoucího středisla, neb soudí, že by měli mít prostor ti mladší. Není to zas tak překvapivé. Po tom, co pro skauty až doteď odpracoval, je jen logické, že by tu zátěž organizační práce už mohl nést někdo jiný. Jen v tom jeho proslovu bylo podle mého názoru až moc hořkosti. Ale třeba to bylo jen momentální rozpoložení.

U ohně jsme v pár lidech pak

vydrželi ve společnosti kytar a více či méně alkoholických nápojů asi do tří do rána. Vašek pro nás například připravil korbel jakéhosi moku na bázi vína, ale identifikovat jsem to tedy nedokázala. Záhoří nám udělalo radost bezdešťovým průběhem večera až k tomu ránu.

Co říci k neděli?

Klasicky – všechno to vybavení táborů roztrdit, sbalit, uklidit. Deštivá sobota se našťastí nepřelila do neděle, takže i cely teepee usychaly na slunci, jak mohly. Mezitím se balilo, balilo a balilo. Naši pražskou smečku vytáhly povinnosti k domovu někdy po poledni. Tak snad zase za rok na Záhoří přijedeme pomoci něco zbourat.

Vstříc novým vegáčům!

Zdena Kunešová

R+R TÁBOR V HOLANDSKU 16.-26.8. 2012

Vstávat něco po třetí hodině ranní? Uf. Ale když člověk ví, že se pak může ještě dospat pár hodin v autě, tak to je pohodička. Bohužel jak pro koho.

Naložená auta jsme měli již v předvečer odjezdu, takže jsme se sešli opravdu před 4. hod. ranní, nasedli a vyrazili na cestu. Musím za všechny poděkovat našim řidičům, Kimovi, Běnovi, Pešovce, že cestu zvládli a dovezli nás všechny v pořádku. Myslím, že ostatní ani netuší, jak je to náročné jet po dálnicích tolik hodin v kuse, neklíbat, mít v autě dalších 8 lidí a ještě k tomu spících. To jsou ale účastníci zájezdu. :o)

Ke klubovně do Langeraarů jsme zdárně dorazili kolem 19 h., uvítala nás Astrid (nyní vůdce střediska) s Little Johnem, dcerami a Bertem. Stany jsme měli již připravené, takže po přivítání následovalo hned vybalování. Holanďané nám ještě ten večer připravili oheň, tedy jsme chvíli společně poseděli. Měli jsme před sebou 10 dní výletování po Holandsku. :o)

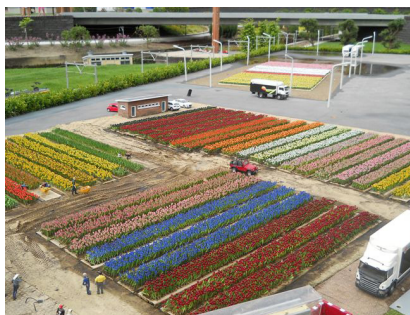
Hned pro začátek jsme měli naplánovaný snad nejlepší program dne – možná i celého tábora? Bylo to připravené překvapení od Berta a Little Johna. Vzali nás do městečka De Kwakel – už ten název snad vypovídá o tom, co nás tam čekalo. Navštívili jsme Poldersport – což je naprosto úžasný sportovní areál. Nevím, jestli má smysl to tady vše vypisovat. Více ukáží fotky, takže nebudu nic prozrazovat a musíte si počkat na „Cestovatelské večery“, kde budeme vyprávět o Holandsku mnohem podrobněji. Zatím Vám sem vkládám url adresu, kde najdete video areálu: www.poldersport.com.

Celkově bych tohle vyprávění pojala jako ochutnávku, co jsme všechno viděli, zažili, navštívili.

Většina z nás v Langeraarů již byla před 4 lety. Našlo se ale i pár jedinců, kteří tu byli již po několikáté a oproti tomu ti, co tu byli prvně. Takže nejen že jsme se vraceli na známá místa, měli jsme je i komu představovat.

Start tábora měl opravdu vysokou latku, ale Verča, Běna a Pešovka ji dokázali s přehledem udržet. V pondělí nás s Kimem vyvezli do Zaanse Schans a Volendam. V části Zaanse Schans je skanzen. Je tu k vidění spousta mlýnů, obchůdků se suvenýry, sýrárna. Součástí je samozřejmě ukázka, jak se vyrábí dřeváky, zároveň s výstavou od nejstarších dřeváků po nové modely. Kolem poledne jsme se přemístili do Volendam, do přístavní, rybářské vesničky.

Další den následoval výlet do Madurodamu v Haagu. Tam nás vyrazila jen polovina, protože jsme tam již většinou byli. Madurodam nám nabízí nádhernou podívanou na miniaturní stavby a lidičky. Procházíte se uličkami, které lemují tak malé domečky, že vám sahají tak po pás. Najdete tu spoustu známých staveb. Mají to opravdu propracované.

A protože bylo na Holandsko neuvěřitelné horko, zavítali jsme ještě tentýž den do Schevenin-

genu. Část jela přímo tam bez zastávky v Madurodamu a druhá část za námi dorazila po poledni. V Scheveningenu je moc krásná písčitá pláž, doslova posetá mušličkami. Někdo by mohl říct, že v Holandsku nemůže být koupání u moře pěkné, nebo že voda musí být studená apod. Ale opak je pravdou. Klukům to nedalo, a tak pro zpestření zábavy začali vyhrabávat do písku díry, do kterých se nasoukali, že jim koukaly třeba jen hlavy. Pak jim místo toho v písku zmizely nohy apod. :-)

Samozřejmě, že když už jsme byli v Holandsku, nemohli jsme si nechat ujít Amsterdam. Každý si zde našel své. V menších skupinkách jsme prošli centrum města. Bohužel před muzei byly vždy neuvěřitelné fronty, takže jsme to vzdali. Před 4 lety jsme byli na výletní lodi po kanálech Amsterdamu. Letos jsme zvolili šlapadla. Asi to byla zábavnější forma poznávání Amsterdamu. Hlavně co se týče ovládání šlapadel. Jo, a kdybyste to někdo nevěděli, šlapadla nemají zpátečku. :-)

Nadešel očekávaný den – BED RACE. Dobrušští skauti se opět nenechali zahanbit a dva týmy se přihlásili na „postelový závod“, který tradičně probíhá poslední víkend v srpnu v Langeraarů. Jeden tým tvořil Martin se Standou a druhý tým Luboš s Minimogicem. Klobouk dolů,

protože nato, že něco podobného absolvovali poprvé a neměli zrovna moc času na trénink, umístili se na skvělých místech. Martin a Standa skončili na 7. místě. Luboš s Minimem na 12. místě a to z 23 zúčastněných. Velká gratulace! Byl to náročný, vyčerpávající závod, ale kluci se s tím bravurně poprali. Každý závodník za vynaložené úsilí získal hodnotnou odměnu. Úspěch jsme šli oslavit na KER-MIS, což je vlastně pouť se zábavou, která je prakticky hned vedle klubovny a byla zakončen ohňostrojem.

Další den, a vlastně poslední, už byl odpočinkový a uklízeč. Poklidili jsme klubovnu, sbalili věci, naložili auta taškami, dárčky a začali jsme připravovat posezení a dobroty na odpoledne. Chtěli jsme tím mimo jiné poděkovat Bertovým rodičům, kteří nás pozvali pár dní po příjezdu k nim na grilování. Zároveň jsme se tím rozloučili i s Astrid, Little Johnem, jejich dcerami a Bertem, který nám dělal průvodce po celou dobu našeho pobytu.

Deset dní nakonec neuvěřitelně rychle uteklo. V neděli 26.

srpna začalo být v klubovně kolem 4. hodiny ranní rušno. Sbalit svačinu, douklidit klubovnu, nasedat a vyrazit směr Dobruška.

Za všechny se odváším podotknout, že to byla vydařená akce a děkujeme organizátorům, Pešovce, Bénovi, Štaflindě, kteří s přípravou měli jistě dost práce. Tak zase za 4 roky?! :-)

Maty

ROZPIS SCHŮZEK

věk	Oddíl	kdy	Další informace poskytně
4 - 7 let (hoši i dívky)	Meďátka (smíšená)	ÚT 16.30 - 18.00	Ved. Ivana Němcová, tel. č. 732672574 nebo Ing. Jiří Novák, tel. č. 724907649
7 - 11 let (chlapci)	Vlčata I.	ST 16.00 - 18.00	Hl. ved. RNDr. Václav Pavel, tel. č. 603527193 Radek Wildmann, tel. č. 720495552
	Vlčata II.	ČT 16.00 - 18.00	Luboš Petr, tel. č. 737561735 Jiří Hanousek ml., tel. č. 602720994
	Vlčata III.	PÁ 16.00 - 18.00	Honza Chmelař, tel. č. 732581177 Honza Pumr, tel. č. 774077533
7 - 11 let (děvčata)	Světlušky I.	PO 16.00 - 18.00	Hl. ved. Katka Potočková, tel. č. 731004767 Marie Obršálová, tel. č. 605336491 Katka Voglová, tel. č. 604831108
	Světlušky II.	PÁ 16.00 - 18.00	Katka Kubečková, tel. č. 721462306
11 - 15 let (hoši)	Mohykáni	ST 16.00 - 18.00 PÁ 16.00 - 18.00	Ved. Jiří Martínek, tel. č. 721646693 nebo Martin Dítě, tel. č. 605365708
11 - 15 let (dívky)	Slunečnice	PÁ 15.45 - 17.45	Ved. Hanka Benešová, tel. č. 737140514 nebo Pavlína Štaffová, tel. č. 775389714

TIP NA VÝLET

SKANZEN KRŇOVICE

Nejbližší skanzen, který můžeme najít v okolí Dobrušky, je zřejmě v Krňovicích poblíž Třebechovic pod Orebem. Staví jej zde již přes deset let rodina Zárubových. Dostaneme se k němu po silnici z Třebechovic na Pardubice.

Co lze spatřit ve skanzenu při běžném provozu (tedy pokud neprobíhá nějaká speciál-

ní akce...)? Rekonstruovanou hospodu Na Špici z Hradce Králové, špýchar a sušárnu ovoce ze Semečnic, školu ze Všestaru, nově postavený mlýn z Bělče nad Orlicí a několik dalších staveb. Kdo má rád roubenky, bude nadšen. Často zde můžeme sledovat ukázky starých řemesel, ochutnávat tradiční výrobky, děti se mohou povozit na kočáře taženém koňmi.

Pokud chcete návštěvu stihnout ještě v nejbližších termínech, tak v září a říjnu je otevřeno v sobotu a neděli od 10 do 16 hodin.

Více na www.krnovice.cz, nebo v reportáži Toulavé kamery na <http://toulavakamera.ceskatelevize.cz/article.asp?id=2611>

Ježour

TIP NA KNIHU

SIDDHÁRTHA / TRACYHO TYGR

Taky jste si všimli, jak se večery prodlužují, dny zkracují, ráno jedete na kole v bundě a odpoledne se potíte v kraťasech a v tričku? Ano, podzim se blíží. Chtě – nechtě. Letní teplé večery u grilovacích aparátů jsou pomalu u konce (ještě však ne, nebojte!), a tak je možná čas si zase doporučit nějakou tu knížku (nebo hned dvě), která se do melancholického období nadcházejícího podzimu a opouštění letních radovánek hodí.

Hermann Hesse
Siddhártha

První knihou, kterou bych rád doporučil, je poměrně krátká novela (ačkoli je na přebalu knihy uvedeno, že se jedná o povídku, tak s tím moc nesouhlasím) psaná nádherným vybraným jazykem a plyne jako voda – Siddhártha německo-švýcarského autora Hermanna Hesse (1877 - 1962), jenž patří mezi nejvýznamnější autory

světové literatury a nositele Nobelovy ceny za literaturu.

Bráhmanský syn Siddhártha skrze víru – buddhismus a hinduismus, hledá své já, podstatu sebe sama, skrze kterou by opodstatnil vlastní existenci. Tápe ve světě okolo a marně hledá zachytné body, na nichž by mohl stavět pevné pilíře své víry a zkušenosti, aby dosáhl nirvány a očistění jako jeho největší vzor Gautama-Buddha. V krásném příběhu plném východní filozofie, myšlení a náboženství se tak bezprostředně setkáváme s analýzou nitra Siddhárthy a s velkým množstvím životních mouder získaných nikoli skrze víru, ale životním úsilím, která si už každý čtenář může (a měl) přebrat sám. Dojde Siddhártha klidu ve svém životě, i když mnohokrát sešel z cesty? Neprozradím, ale kniha ano!

Pravil Siddhárta: „Co bych ti tak měl říct, ctihodný? Snad to, že příliš mnoho hledáš? Že se kvůli hledání nedostaneš k nalezení?“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Góvinda.

„Když někdo hledá,“ řekl Siddhárta, „snadno se stane, že jeho zraky vidí jen tu věc, kterou hledá, že nedokáže nic najít, nic do sebe vpustit, protože stále myslí jen na to hledané, protože má jeden cíl, protože je tímto cílem posedlý. Hledat znamená mít cíl. Nalézt ale znamená být svobodný, být otevřený, nemít žádný cíl. Ty, ctihodný, jsi možná skutečně hledač, protože pospíchaje za svým cílem, nevidíš mnohé, co ti leží před očima.“

Wiliam Saroyan
Tracyho tygr

Ani druhou knihou vás nebudu trápit, co se do délky textu týče. Rovněž se jedná o krátkou novelu, tentokrát z pera amerického spisovatele Wiliama Saroyana (1908 - 1981), významného autora světové literatury, který dosáhl mnohých ocenění.

Hrdinou poutavého a na zamýšlení vhodného příběhu je Thomas Tracy, dospívající mladík, vedle nějž se jednoho dne zjeví tygr (ačkoli je to černý panter), který ho neustále následuje a díky kterému se může proměnit v muže. Proč vlastně tygr a co znamená? Je to symbol něčeho, co patří každému z nás, a nemusí být všude stejný, může to být přátelství, mládí, chuť do života. Cokoli. U Thomase Tracyho je to však láska, která z něj má učinit muže. V New Yorku dostává práci v továrně na kávu a bezhlavě se zamiluje do Lairy, ale jak už to tak v knihách bývá, láska není naplněna a my tak můžeme sledovat trochu pochmurný příběh plný nesplněných tuh, který Thomas Tracy prožívá. Nalezne nakonec Thomas ztracenou lásku? Umírá v nás opravdu naděje ihned po nedosaženém cíli, nebo se můžeme v životech těšit i optimistických konců? Thomas Tracy a jeho tygr vám to jistě poví.

„Thomas Tracy měl tygra. Vlastně šlo o černého pantera, ale co na tom, pro Tracyho to byl tygr. Měl krásné bílé zuby. Takto

Tracy svého tygra získal: Když mu byly tři roky a věci kolem sebe poznával podle zvuků, tu kdosi řekl tygr! Ať už tygr! bylo cokoli, Tracy to chtěl. Jednoho dne se Tracy s tátou procházel po městě, když uviděl cosi za výlohou rybárny. „Kup mi toho tygra,“ řekl. „To je rak,“ opravil ho táta. „Tak to nechci,“ řekl Tracy. O pár let později navštívil s mámou zoo a v kleci viděl skutečného tygra. Vypadal jistě nejtygrovatěji ze všech tygrů, ale jeho tygr to nebyl. V dalších letech spatřil Tracy mnoho obrázků, slovníků, encyklopedií a filmů s těmi nejroztodivnějšími druhy zvířat. Vykračovalo si tam mezi nimi i dost černých panterů, ale o žádném z nich by Tracy nemohl říct, že je to jeho tygr. Až jednoho dne si zašel Tracy do zoo sám. Bylo mu tehdy asi patnáct, pokuřoval cigaretu a koukal po holkách, když tu najednou stanul konečně před svým tygrem. Byl to rozespálý černý panter, který se právě probudil, zvedl hlavu, zpříma se na Tracyho zadíval, stoupl si na všechny čtyři a řečí černých panterů pozdravil, což znělo asi takto: Uajjí...”

Jednu věc na závěr k oběma knihám: máte-li chuť na poslech krásného mluveného slova místo čtení, můžete oba příběhy slyšet skvěle zpracované. Novelu Tracyho Tygr dokonce namluvil Karel Brodský, a tak je určitě na co se těšit!

TIP NA HRU

HRY S ČÍSLY

Čísla nás doprovází celý život, každý den, všude. Ukazují nám, kolik co stojí, v kolik hodin pojeďte autobus nebo jakou známku dostaneme ve škole. Vědci s nimi vyjadřují hmotnost Země, rychlost mravence, počet vlasů na hlavě nebo hloubku Středozemního moře. Pro informatiky dokonce nic jiného než dvě číslice – nula a jednička neexistuje. Pojďme si tedy zahrát pár her, které jsou na číslech založeny...

ČÍSLA

Úkolem každého jednotlivce je nalézt postupně všechna čísla od 1 do 90. Měří se čas, za jaký to jedinec zvládne.

5-10 min.: výborný postřeh

10-15 min.: velmi dobrý postřeh

15-20 min.: uspokojivý postřeh

20-25 min.: sotva uspokojivý postřeh

25-30 min.: špatný postřeh

30 + min.: jste bez postřehu

Je dobré zmínit, že postřeh lze trénovat. Hru je samozřejmě možné hrát i vícekrát, jen je nutno vyčkat dostatečně dlouho, aby hráči zapomněli – doporučuje se alespoň měsíc.

MŮSTKY

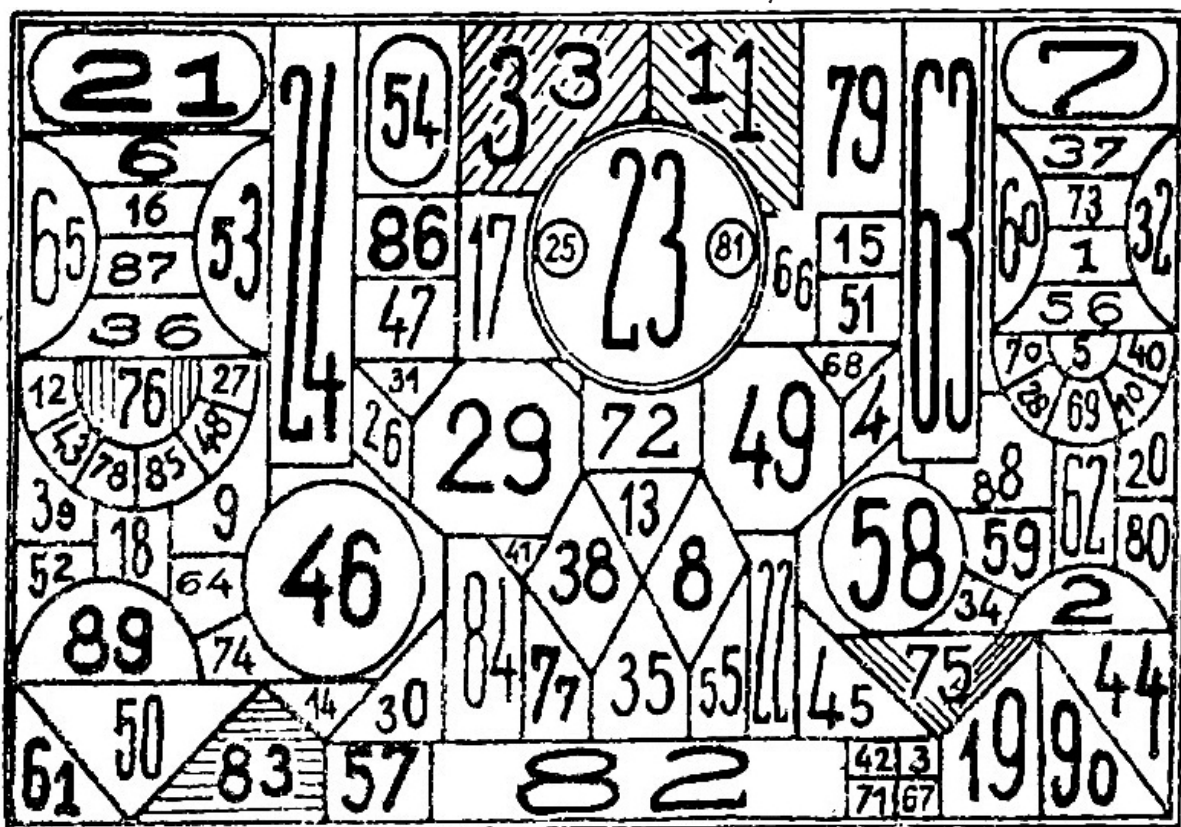
Na papír nakreslíme nepravdělně rozmístěných dvacet očíslovaných koleček. Soupeři pak střídavě spojují čísla – první od jedničky k dvojce, druhý od dvojky k trojce atd. Čáru se snaží vést tak, aby znesnadnil soupeři další postup. Kdo se totiž dotkne svou novou čarou čáry již nakreslené, má trestný bod. Na tomto místě se ale vytvoří můstek – tudy se pro příště již může beztrestně přecházet. Kdo má na konci více trestných

bodů, prohrál. V těžší verzi se nesmí přecházet přes kolečka s čísly nebo může mít jeden hráč přidělena lichá čísla a druhý sudá, přes která smí přecházet.

ŠACHOVÝ KŮŇ

Každému hráči se rozdá čtverečkový papír, na který si nakreslí tabulku 10 krát 10 čtverečků. Pak se každý snaží psát do tabulky číslice od jedničky do stovky, ale tak, aby to od jednoho čísla k druhému bylo do tvaru L - to znamená tak, jako v šachách jede kůň. Vyhrává ten hráč, který skončí nejbližší stovce. Hra se může několikrát zopakovat, aby hráči měli šanci vymyslet strategie a zdokonalovat se.

Parluc

TIP NA VYRÁBĚNÍ

KUMIHIMO

Kumihimo je japonská technika používaná k vyrábění plochých, dutých nebo oblých šňůr a pásků, většinou ozdobného charakteru. Splétat lze prakticky jakýkoli dostatečně ohebný materiál: přízi z různého materiálu, provázky, bavlnky, vlna, drátky, bužírky, kožené řemínky a podobně.

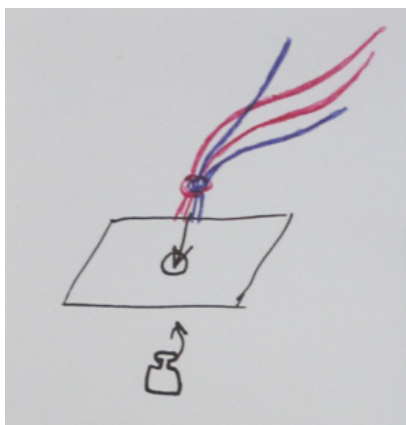
K této technice se dají koupit různé pomůcky a návody, ale my si vystačíme s běžnými věcmi. Nejjednodušší šňůry se pletou ze čtyř pramenů a to si dnes ukážeme. Potřebujeme roli od papírových kuchyňských utěrek nebo jiný dutý válec, pět závažíček (např. obr. A), karton papíru a dvě příze různých barev.

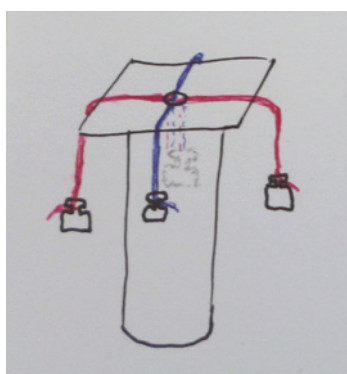
Obr. A: Závažíčko z krabičky od filmku naplněné kovovými maticemi.

Začneme tím, že si vystříháme z kartonu čtverec o kousek větší než je průměr role a do jeho středu uděláme díru. Dále si naměříme čtyři stejně dlouhé

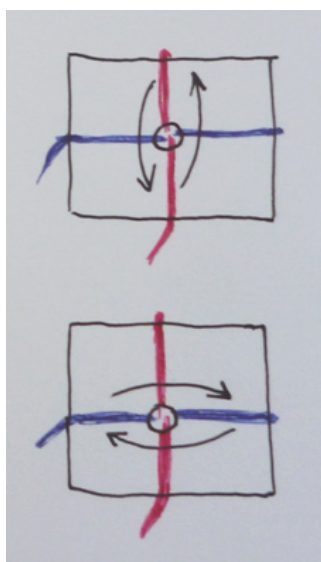
provázky (od každé barvy po dvou) a na jednom konci svážeme. Tím se dostáváme k obrázkovému návodu:

Obr. 1: Uzel prostrčíme dírou v kartonu a na druhé straně zatížíme závažíčkem.

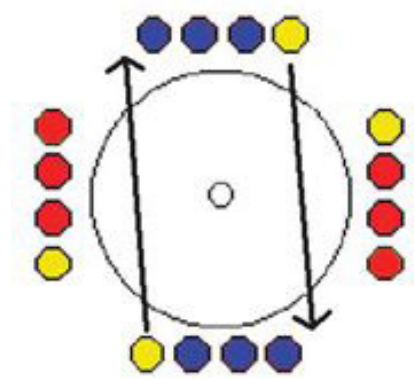
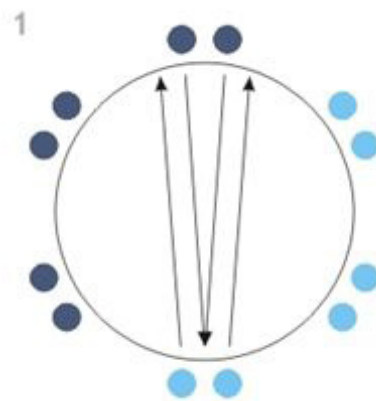
Obr. 2: Příze rozdělíme a každou zatížíme dalším závažíčkem.

Obr. 3: Protilehlé příze vyměňujeme, jak je znázorněno na obrázku. Tento krok opakujeme neustále dokola, až nám uvnitř role začne vylézat spletený provázek.

A protože jste to určitě pochopili a tato nejjednodušší technika vás po chvíli začala nudit, na následujících obrázcích je znázorněn možný postup na splétání 12 a 16 přízí. Další návody lehce najdete na internetu.

Štaflíčka

OTÁZKA TOTEMU

Jak jsi strávil léto se skauty?

Kterých akcí jsi se zúčastnil a jak je hodnotíš?

Hanka Friedová

V létě jsem vyplula s Meďátky na týdenní plavbu po Mastném moři. Počasí nám přálo, posádka byla také dobrá, odvážná, statečná a celkem poslušná. Kapitán, kormidelník, kuchaři a plavčíci se ukázali být velmi dobrou partou, díky které loď plavbu dobře zvládala. Samozřejmě se naší lodi nevyhla občas nějaká ta větší vlna či dokonce vlnobití, ale většinou byla naše výprava celkem klidná a příjemná. A rychle utekla (skoro jako voda:-). Větší déšť nás zastihl až poslední noc, což už se dalo zvládnout. O to větší obdiv má ode mě zbytek posádky (světlušky, vlčata a jejich vedoucí), kteří pluli ještě asi dalších pět dní za trvalého deště. Ale věřím, že i ti budou na námořnický tábor v Mastech vzpomínat rádi...

Luboš Petr

Mé léto se skauty bylo letos vskutku pestré. Prakticky celý červenec jsem strávil v Orlickém Záhvoří. Čtvrtého července jsme vyrazili stavět tábor a poté jsem strávil výborných čtrnáct dní na mohykánském táboře. Byl to pro mě s největší pravděpodobností poslední tábor, na kterém jsem byl jako dítě, takže jsem se snažil si ho pořádně užít a taky že jsem si ho pořádně užil. Ovšem další dva týdny na vlčáckém táboře jsem se musel rychle přeorientovat do role rádce, nebo chcete-li vedoucího. Tento tábor byl pro mě něco úplně jiného. Člověk si zde musel zvyknout, že je ten, co vede a není ten, co je veden, nicméně i na tomhle táboře jsme si užili hodně srandy. Zlatým hřebem tohoto léta se skauty však byl zájezd do Holandska. Na těch deset dní budu ještě asi hodně dlouho rád vzpomínat, protože to byla ta moje nejsenzáčnejší akce s tou nejlepší partou ze skautu, co jsem zatím kdy zažil.

Když to tak všechno posčítám, tak zjišťuju, že jsem více jak polovinu prázdnin strávil se skauty a jediné, co mi na tom vadí, je, že už jsou pryč.

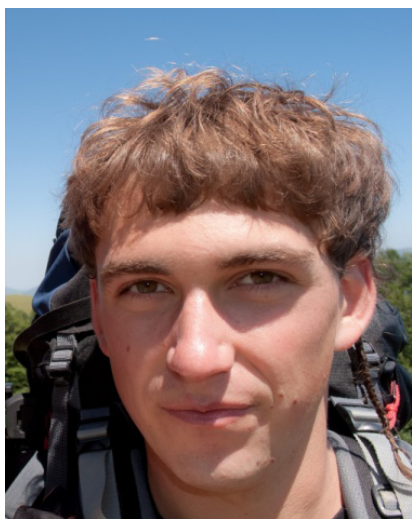
Kim

Já jsem strávil léto spíš bez skautů. Se skauty jsem byl jen na výletě v Holandsku. Hodnotím převážně kladně, téměř nadšeně. Leccos by se ke zlepšení určitě našlo. Ale tak, jak si to vedoucí zájezdu naplánovali, se to bez větších komplikací skoro všechno povedlo. K tomu některá příjemná překvapení od partnerů v Holandsku, zvlášť na začátku. Hladem jsme taky netrpěli a navíc jsme měli nádherné počasí. A k tomu prima lidi, kteří se akce zúčastnili a někteří měli mimořádné zážitky. Myslím, že jsme si to všichni báječně užili. A navíc i solidně reprezentovali naše středisko. Trochu nás asi některé zara-

zilo, že se o nás vlastně staralo jen 5 starých dobrých známých kamarádů a s mladšími jsme se moc neviděli. Tak snad jim to účastníci akce nějak v dobrém vrátí, až se oni objeví u nás. A snad i popřemýšlí, jak ve spolupráci pokračovat dál, budou-li o ni mít zájem. Já budu v dobrém vzpomínat na pěkné zážitky z této vydařené akce. A rád bych poděkoval organizátorům, že to tak pohodově zařídili a v klidu řešili.

Gor

Zdravím věrné čtenáře Tote-mu. Já trávím celý rok se skauty, a to i když není zrovna vypsaná, naplánovaná a domluvená žádná akce. Jsou to mí kamarádi, neřkuli bratři a sestry (po skautsku:-).

Neopomenul jsem jet na stavění tábora v Orlickém Záhoří. Tábor se sám nepostaví, látra sama nevykopou a myslím, že každá ruka dobrá. Na táboře jsem jako vedoucí letos nebyl, měl jsem brigádu. Přesto jsem se přijel podívat jak na Mohykány se Slunečnicemi, tak na Vlčata a Světlušky. Na obou běžících tábora bylo vidět, že je to nesmírně baví, jsou dobře najezení, děti nestrádají, vedoucí mají na tvářích úsměv, počasí je dobré jakékoli (vždy když jsem přijel, pršelo a pohodka) a hlavně, že všichni budou po návratu

naplnění silnými zážitky, ať už pěknými, nebo ještě hezčími. Doopravdy, když jsem z tama odjížděl, po té chvilce, co jsem tam strávil, se mě nechtělo vůbec domů. Chtěl jsem tam být s ostatními.

Jak už jsem psal, se skauty trávím čas pořád, tak jsme s Kouličem, eMeMkem a Hančou vyrazili na již léta plánovanou akci do Zakarpatské Ukrajiny, konečně to klaplo. Měli jsme v plánu vystoupit na nejvyšší horu Hoverlu, prochodit tamější poloniny Černá hora, Krásná, Svidovec a na konci se osvěžit v Siněvinském jezeře, kde je mimochodem zákaz koupání... Poloniny, neřkuli horské pastviny, plné ovcí, krav, koní, luk, kopců, cest a domorodých obyvatel. Vše se podařilo a myslím, že všichni budeme vzpomínat na ony chvíle, kdy jsme pod tíhami batohů poznávali překrásné kouty a rozmanitosti naší planety. Kdo by chtěl vědět více, tak si myslím, že budeme mít malou prezentaci na Cestovatelských večerech plnou vyprávění a fotek, které vtáhnou tam, kde byly zaznamenány.

Takto hodnotím léto strávené se skauty, další, které mi bude připomínat, co jsem všechno zažil a to mi nikdo nevezme. Létu zdar!

Béna

Spíše než se skauty jsem letošní léto strávil se skautkou – totiž svojí ženou:-) V červenci jsme společně vyrazili odpochínout učitelské duši a poznat krásu korszických hor, proto jsme ani nepřiložili ruce k dílu během stavění táborů, a stejně tak žádný z dětských táborů nestačili navštívit.

Vynahradili jsme si to začátkem srpna, kdy jsme se zúčastnili prvních dní záhořského Vegáče. Bylo moc fajn vidět zase po čase všechny „staré známé skautské tváře“, s nimiž jsem prožil ne jeden tábor právě na Záhoří. Osobně si myslím, že by Vegáči slušela větší účast – zejména ze strany mladších vedoucích, kteří si právě během takovéto akce mohou odpochínout od povinností táborového vedoucího a užít si záhořskou louku úplně jinak.

Z Vegáče jsme si odskočili popřát jednomu skautovi vše dobré do manželského života (viz krátká fotoreportáž na následující straně), a pak už jsme se naplno věnovali přípravám roverského tábora v Holandsku. Stálo nás to spoustu sil – fyzických i psychických, ale soudě podle ohlasů to vypadá, že je účastníci dokázali ocenit a výlet si pořádně užili. My koneckonců také a jsem proto rád, že jsem mohl během prázdnin odvést svůj kus práce pro středisko a dostat tak roverskému heslu „Sloužím“. Velké díky z mé strany patří samozřejmě všem, co se zúčastnili a zejména pak Martině Pešovce, Verče Štafliče a Kimovi, kteří velmi přispěli ke zdárnému chodu akce.

FOTOREPORTÁŽ

KNORROVA SVATBA

Dne 11. srpna 2012 vstoupili do manželského svazku Anna Uchytílová a Dušan Cutiňo. Dušan je dlouholetý skaut, člen dobrošského střediska, kterého všichni známe pod přezdívkou Knorr. Jedná se mimo jiné o vy-

hlášeného táborového baviče a autora kresby skautské lilie na budově dívčí klubovny. Oběma novomanželům přejeme za celou redakční radu vše dobré do společného života!

OKÉNKO DO HISTORIE

0 českém Junákově – 5. díl

O co nadějněji poslední dvě povídání o historii českého skautingu začínala, o to tragičtěji končila. Ani dnešní díl nebude v tomto ohledu výjimkou.

Události Pražského jara vnesly svěží vítr jak do politického, tak celospolečenského dění. Ani skauti nezůstali pozadu, a tak v roce 1968 vyšla řada oddílů z ilegality a 29. března tohoto roku byl Junák obnoven definitivně pod opětovným vedením Rudolfa Plajnera. Ještě před prázdninami, přesněji 20. června, vyšlo propagační „nulté“ číslo Skauta-Junáka. Redakce, která časopis připravovala, sídlila na Letenské pláni ve velkém vojenském stanu! Číslo vyšlo v nákladu 180 000 výtisků a bylo rychle rozebráno. V létě roku 1968 – po dlouhých dvaceti letech – proběhly na mnoha místech skautské tábory.

Radost ze znovuoobnovení však nevydržela českým skautům nadlouho. Neblaze proslulý

21. srpen a s ním spojená okupace naší vlasti vojsky Varšavské smlouvy znamenala nutnost nejrůznějších ústupků při snaze obnovit činnost Junáka v plné síle.

23. a 24. listopadu 1968 se ve Smetanově síni Obecního domu v Praze konal III. Junácký sněm, na němž byly schváleny nové stanovy Junáka a rovněž ustanoveno nové vedení. Do čela se tehdy dostal dr. Antonín Sum, náčelníkem byl zvolen dr. Rudolf Plajner, náčelní Vlasta Macková. Stanovy byly již notně poznamenány politickou situací – zmizely z nich např. oddíly s náboženskou výchovou či oddíly oldskautů (dospělých). Junák byl navíc nucen vstoupit do Sdružení organizací dětí a mládeže, naopak členství ve světových skautských organizacích mu bylo vlivem těchto událostí upřeno. Změněno bylo rovněž znění skautského slibu. Členská základna Junáka čítala koncem roku 1968 asi 50 000 členů.

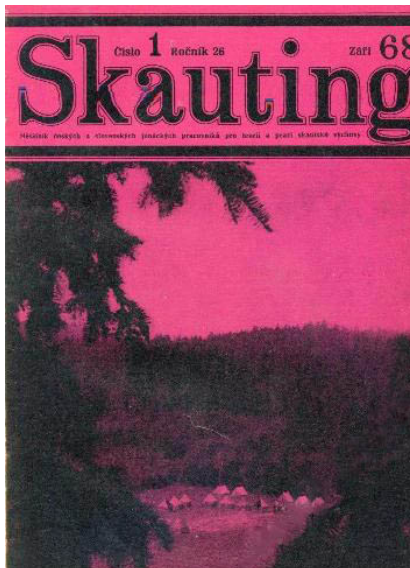
Po srpnových událostech se skauti a skautky podíleli na akci „Služba vlasti“, která měla pomoci při odstraňování škod vojenské agrese, ale též při sběru odpadových surovin a dále zahrnovala pomoc starým lidem, dětským domovům atd.

Následující rok 1969 byl na skautské události bohatým, a to i přesto, že již byla zahájena cesta k opětovné likvidaci naší skautské organizace. V tomto roce se plně rozvinula práce v rámci středisek i jednotlivých oddílů a vznikla také řada akcí, z nichž některé se staly pro české skauty tradičními a probíhají každoročně dodnes. Za všechny jmenujme výstup na Ivančenu, kterého se na jaře roku 1969 účastnilo tisíce skautů a skautek, nesoucích symbolicky kameny na mohyly pěti ostravských skautů. Byl mezi nimi i náčelník Junáka bratr Plajner.

V létě proběhly skautské tábory již po celé republice, naše výprava se uprostřed prázdnin zúčastnila dokonce jamboree v Dánsku, kde se jí dostalo značné pozornosti. Mnoho dnešních vůdců a vůdkyň vstoupilo v této době na skautskou stezku, v srpnu proběhla rovněž řada Lesních škol.

Dvojčíslí Skauta-Junáka ze září roku 1968

Časopis Skauting ze září 1968

Účastníci jedné z lesních škol v roce 1969

27. a 28. září proběhl opět po mnoha letech Svojsíkův závod – zahájen byl v Rudné u Prahy a na druhý den pokračoval v Praze-Dejvicích. 1. října byla zahájena akce „Milión hodin republice“, při níž skauti a skautky stavěli klubovny a hřiště, sbírali starý papír, kovy a léčivé byliny, pečovali o staré a opuštěné lidi. Původně měla trvat rok, skauti ji však překročili již v květnu 1970.

Zdroje:

www.skaut.org

http://dakota.skautkostelec.cz/skautska_stezka/junak/historie_junaka.htm

Tou dobou však již byla Ústředním výborem Komunistické strany naplánována postupná likvidace Junáka. Koncem roku 1969 se vytvářeli podmínky k opětovnému sloučení dětských a mládežnických organizací do Socialistického svazu mládeže (SSM). V ústředí Junáka se stále více začala prosazovat „stranická skupina“, nakonec byli v únoru 1970 do Ústřední rady Junáka v rozporu s jeho stanovami dosazeni vybraní členové KSČ. Toto nelegitimní ústředí pak po letních prázdninách souhlasilo s rozhodnutím KSČ o převedení Junáka do Pionýrské organizace, která měla opět příštích skoro dvacet let ideologicky zpracovávat československé děti a mládež.

Většina skautských oddílů se postavila tomuto rozhodnutí na odpor, což mělo za následek konfiskaci veškerého majetku a praktický konec jejich existence.

Český skauting se opět vrátil do ilegality a skauti se následně stali terčem perzekucí husákovského totalitního režimu se sovětskými tanky v zádech. Definitivně byl Junák zrušen 2. října roku 1970. Část oddílů poté pokračovala bez přerušení pod hlavičkou různých organizací – Československého červeného kříže, Mladých požárníků, Svazarmu a hlavně v rámci TOM (Turistických oddílů mládeže). Jiné to štěstí neměly a zcela zanikly.

Popsané dvouapůlleté období let 1968-1970 mělo přesto pro český skauting naprosto stěžejní význam, neboť umožnila předat skautské ideály nové generaci dětí a vychovat novou generaci vůdců. Podařilo se tak zachovat kontinuitu skautského hnutí, čímž měla být po dalších dlouhých téměř dvaceti letech usnadněna jeho obnova po pádu komunismu. Ale o tom až příště...

A handwritten signature that reads "Béna". Above the first letter 'B' is a small, stylized symbol that resembles a fleur-de-lis or a similar heraldic element.

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC ŘÍJNA 2012

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

ZÁPISY Z PRVNÍCH SCHŮZEK
ZÁVĚREČNÉ OKÉNKO DO HISTORIE
(NE)TRADIČNÍ TIPY
A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Markéta Bednářová, Petr Benedikt, Petr Beneš, Veronika Benešová, Pavčina Čiháčková, Jan Friede, Hana Friedová, Kateřina Kubečková, Zdena Kunešová, Petr Lukášek, Ondřej Němeček, Luboš Petr, Petr Potoček, Jiří Štaffa

FOTOGRAFIE:

Markéta Bednářová, Petr Beneš, Daniela Dítětová, Jan Friede, Zdena Kunešová, Ondřej Němeček, Václav Pavel, Stanislav Škoda, Jiří Štaffa a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Petr Beneš

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa - Náprstník

Příroda dala člověku rozum, aby se jí bránil, a srdce, aby se jí neubráníl.

Jean Galbert de Campriston